

stres københavnske Organ. Dette Resultat kommer man til ved at sammenlægge 1 Repræsentant for Nationalbanken, 2 fra politiske Partier, 2 fra Fagforeningerne, 1 fra det kooperative Fællesforbund, 2 Repræsentanter for Ministeriet for Industri, Handel og Søfart og 2 Repræsentanter for Finansministeriet. Lægger man dem sammen, faar man — idet det maa erindres, at ogsaa Formanden udnævnes af Erhvervsministeren — 1 over Halvdelen, og dette skulde være den skjulte Hensigt med den foreslaaede Sammensætning. Jeg synes, at Medlemsantallet er saa stort, at det vel kan taale at formindskes, og selv med Udsigt til at krydse en Plan fra Regeringen med Hensyn til at have et fast Flertal vil jeg gøre opmærksom paa, at man sikkert kunde nøjes med færre ministerielle Repræsentanter som stemmeberettigede i Udvalget end 4 — og saa vil jo ogsaa den Mistanke være fjernet, som man saa smagfuldt har udkastet.

Jeg vil gerne sige, at vi for vort Vedkommende er rede til at forhandle om Finansraadets Myndighed med de Partier, som maatte ønske at forhandle dette Spørgsmaal sagligt, og jeg er af den Opfattelse, at hvis vi naar til Enighed, hvad der jo maa siges at være stor Udsigt til, om at faa Nationalbankens Forpligtelse gjort absolut, saa vil Spørgsmaalet, om man skal lægge en Myndighed i Finansraadets Haand, eller om hele Myndigheden skal lægges hos Rigsdagen og Indstilling komme fra Finansraadet til Rigsdagen, ikke have nogen egentlig afgørende Indflydelse paa Sagens videre Forløb. Thi hvis vi naar til, at Nationalbanken paatager sig en absolut Forpligtelse, saa vil Forholdet komme til at ligge saaledes, at Nationalbanken, hvis den ikke opnaar den Støtte, som den kræver og maa kræve af Regeringen og Rigsdagsmagten, maa gribe til banktekniske Midler, den kan ikke undlade at gøre det. Og jeg for mit Vedkommende er saa fuldt ud enig med det ærede Medlem Hr. Lange i, at Kreditindskræknings- og Diskontoforhøjelsespolitik er en forfejlet Politik i den økonomiske Situation, hvori vort Land befinder sig, og at man, staaende klart overfor Valget mellem banktekniske Midler eller af Statsmagten tilvejebragte Hjelpeforanstaltninger, ikke vil finde den tidligere Modstand mod de sidstnævnte, som man hidtil har mødt.

Man har tidligere gjort Modstand, fordi der hos mange har været den faktiske Tro, som nogle har næret hos dem, at Nationalbanken kunde tilvejebringe en Ordning af dette Forhold, uden at det gjorde

ondt paa et eneste Menneske; mange har troet: Nationalbanken kan jo ordne det hele; det er dens Fejl, den har lavet alt dette for at tjene Penge, eller hvad det nu er, og i samme Øjeblik den vil beslutte sig til, at Kronen skal stige, saa stiger den, og saa vil alting være behageligt i denne gode og behagelige Verden. Men i det Øjeblik, man kommer til at se, at saaledes ligger Kendsgerningerne ikke, at det haardeste af alle de Saneringsmidler, der findes under Valutaforhold; er det, som Nationalbanken bruger, det haardeste af alle, saa tror jeg, at man vil være paa det rene med, hvad Valutaraadet ogsaa faktisk hele Tiden har sagt, at det ikke tør anbefales, at dette sker alene gennem Nationalbanken, men at man maa have andre Midler dertil.

Hvilke disse Midler skal være, maa nødvendigvis afhænge af den Situation, som foreligger, naar Midlet skal bringes i Anvendelse, og dér har den højtærede Statsminister med Rette peget paa, at for Øjeblikket synes der ikke at ville blive Anvendelse for noget saadant. Jeg vil altsaa være rede til med Hensyn til dette Spørgsmaal at forhandle om Finansraadet ud fra det Grundlag, at man i Stedet for at give det en absolut Myndighed eventuelt giver det en Indstillingsret overfor Rigsdagen.

Derfor kan jeg ikke tro, at det ærede Medlem Hr. Lange har Ret i den Opfattelse, at Gennemførelsen af et Forslag som dette, hvis der bliver paalagt Nationalbanken en absolut Forpligtelse, skulde føre ind paa Egaliseringsfondens Vej. Det vil det ikke komme til, men saa længe Forpligtelsen ikke er absolut, er jeg enig med det ærede Medlem i, at saa er det ikke andet end Egaliseringsfondsforsoget om igen, kun den absolutte Forpligtelse kan fremkalde den Situation, hvis Alvor vil være tilstrækkelig stærk til at overvinde de naturlige Vanskeligheder, der er her i Landet overfor at tilvejebringe Midler af særlig Karakter.

Med disse Ord skal jeg da tillade mig at anbefale Forslaget til den alvorlige, men ogsaa til den velvillige Drøftelse, som dette Forslag virkelig kræver. Vi er — det fremgaar af Udtalelserne fra alle Sider — enige om, hvilket Program der maa lægges, hvad vi kan tænke os at gøre for to Aar, vi er klare over, at Nationalbanken kan gennemføre dette Program, vi er villige til at støtte det ved en Kreditreserve, vi er villige til at tilvejebringe Midler til at tilbagebetale Gælden til Nationalbanken, og vi er, tror jeg ogsaa, alle villige til at overveje de yderligere Foranstaltninger, som maatte blive